

Kodulooline Hännike

Koostanud: Vambola Raudsepp

*Ma olen jõudnud sellele maale, mille Issand
meie vanemaile oli töötanud anda, meile.
Viies Moosese raamat.*

Vambola Raudsepp sündinud 24. mail 1941.a. Hänike külas, elanud Lustivere talus aastatel 1941-1958, kuid hilisem side sünnikoduga kuni tänapäevani. Koduloo- ja genealoogiahuviline. Majandusprofessor, töötanud aastaid Tartu Ülikoolis.

Sisukord

Koduloo kohalikud allikad. Teejuhid.....	
Külajutud ja muistendid.....	
Karjasoo kaksikud.....	
Meela needus.....	
Helendav mündipeidik.....	
Vilbusoo veretöö.....	
Luuletused.....	
Püha jõe palve.....	
Keretü.....	
Kastepärlis mälestus.....	
Rahu helin.....	
Ütlusi ja mõtteteri Hänike külast. Kohanimed.....	
Juured Hänike külas.....	
Kirjandus ja muud allikad.....	

Koduloo kohalikud allikad. Teejuhid

Kirjalike andmete kohaselt oli Hänike küla (*Hennige, Henninge, Henningshof*) veel 1638ndal aastal inimtühi (*Hennige Metz Pustus*). Katkust, sõdadest ja näljast tekkinud „tühjus oli nii masendav, et inimene, kes leidis teise inimese jalajälje, lausa nuttis“. Inimtühjust meenutavad praegugi mõned kohanimed, näiteks Võsumäe, Kannistiku jt. Hiljem sai Hänike tuntuks ennekõike Kärgula karjamõisana, mille asustatus aegamööda, kuid pidevalt kasvas. Huvipakkuv on ehk seik, et Häniket seondatakse ennekõike Sõmerpaluga, ehkki palju pikemat aega oli ta seotud Kärgulaga. Suurim asustustihedus saavutati siin alles 19.sajandi teisel poolel, so talude päriksostmise aegadel. 20. viimasel veerandil aga küla elanikkond vähenes järsult, mille tingis maatööde ulatuslik mehhaniseerimine ja vaba tööjõu teke, kes otsisid rakendust linnades. Küll aga veel 1970 aastal elas Hänike külas üle saja elaniku, praegu vaid mõnikümmend.

Hänike küla maastik on mitmekesine, kuid hõreda asustusega

Hänike kortermajad

Olen veendunud, et koduloos on esikohal ennekõike talutare vaimuväärtus, mis seondub ajaloo, etnograafia, genealoogia, keele- ja majandusteadusega ning veel paljude teiste uurimisvaldkondadega. Paraku ühe küla, eriti aastasade taguste aegade kohta on kirjalikke

allikaid, materjale väga vähe. Aga siiski. Oluline koht on mitmesugustel vanadel kaartidel (ehkki paljud on lihtsalt käsitsi joonestatud ja mitmete vigadega), seejärel kirikuraamatutel, vanadel fotodel ning lõpuks üksikutel veel säilinud kirjapanekutel erinevate eluvaldkondade kohta.

Eraldi peab aga käsitlema suusõnaliselt kogutud materjale, mis alati pole saadud otseselt algallikalt, teejuhilt, vaid kaudselt, küsiteldava isiku ümberjutustamise kaudu, kusjuures algallikaks on hoopis ammu lahkunud inimene. Paraku elame kiirenevate muutuste aegadel, mistõttu inimesed muudavad sageli oma elukohta, kuid iga kolimisega läheb kaduma hulk väärtuslikku koduloo alast materjali. Peame sellega leppima, et alati pole võimalik esitada kirjapanduid allikaid ja leppima hoopis küsiteldava mälus talletatuga.

Kaardil on märgitud Henningshof, so Kärgele karjamõis

Samalt kaardilt näeme, et Hänike küla vanemate taludena on ära toodud Pudru ja Piisi, mõnedel kaartidel ka Paadi talu.

187. Kärgele

Oskide, End- und Familien-Namen, Stand, Rang oder Gewerbe	Ort der Geburt	Jahr und Tag	Ob verheiratet, oder verwitwet, oder ledig, oder mit einem andern Namen	Wann in die Gemeinde aufgenommen, oder welche datellen gehört	Steuern in der Religion, oder auf andere Weise	Besondere Bemerkungen u. Familien-Verhältnisse
Peter J. Liisa Raudsepp	Kärgele	1873. 11. 25	verheiratet	1873. 11. 25	1873. 11. 25	
Liisa Raudsepp (Hänike)	Kärgele	1852. 12. 23	verheiratet	1873. 11. 25	1873. 11. 25	
2 Kinder		1873. 11. 25				
Justus Konstantin Rige	Kärgele	1873. 11. 25	verheiratet	1873. 11. 25	1873. 11. 25	
1. Kind: Liisa Raudsepp		1873. 11. 25				
2. Kind: Liisa Raudsepp		1873. 11. 25				

Väljavõte Urvaste kirikuraamatust, kust näeme, et Kärgele mõisapiirkonnast Liisa Raudsepp abiellub Konstantin Rägoga

Hänike küla elanikud olid valdavas enamuses luterlased ja seega seotud Urvaste kirikuga.

Seega kirikuraamatud annavad palju materjali siinsete elanike elukäigu kohta, alates sünnist, ristetest, leeri- ja laulatustalitustest kuni inimese surmani välja. Tähtsal kohal on ka see, missuguse kalmistuga (Osula, Urvaste) on üks või teine perekond seotud. Lõpuks on kirikuraamatud ammendamatuks allikaks genealoogiahuvilistele.

Kirikuarhiivist leiame veel materjale küla inimeste koguduse liikmeteks olemise kohta, osavõttust koguduse tööst, armulaua käimistest ja palju muud. Kõik see räägib palju inimese vaimse ja selle arengu kohta.

Hänike küla elanikud olid seotud peamiselt Osula Prassimäe kalmistuga. Fotol omased Lustivere talust lahkunute hauaplatsidel

Hänike küla koduloovilised 1930ndatel, vasakult Gustav Raudsepp, Aleksander Toom ja Viktor Ermel

Kui 1950ndate algusaastatel hakkasin kogum mitmesuguseid koduloolisi materjale Hännike küla kohta, siis oli mul mitmeid nõ kontaktisikuid, kellele olen tänaseni väga tänulik. Nad olid erudeeritud külainimesed, keda tahan veelkord nimeliselt tänada: **Aleksander Toom, Viktor Ermel, Karl Leok, Karl Raag, Lilli Toom, Leida Kumm, Aliide Solom-Raudsepp**, aga samuti oma isa **Rchard Raudsepp**, kellelt jäi minu kätte mitmeid materjale, sh fotosid **Gustav Raudsepast** ning tema perekonnast.

Koduloohuviline Karl Leok

Eraldi tahan esile tõsta väga elutarka Soovere talu peremeest, kes muide valdas vabalt vene keelt ja võis lodusalt ümber jutustada mitmeid muistendeid ja külajutte, samas vaimukalt lisada mõtteteri ja ütlusi. Muidugi ütlusi ja jutte kuulsin ka Hännike põllutöolistelt (käisin 1950ndate keskpaiku suviti sovhoosi põllutöödel), kuid sageli olid need meeste lorijutud, ärplemised ehalkäimistega jms, mida ma ei pidanud vajalikuks talletada. Ehkki võinuks?

Hännike küla eakamad inimesed 1950ndatel. (Vasakult Emma Vaher, Lilli Toom, Leida Kumm ja Miili Joakit)

Hoopis emotsionaalsemad ja tasakaalukamad olid nõ naisteejuhtide jutud, ütlemsed ja mõtteterad. **Lilli Toom** ja **Leida Kumm** olid pigem ennekõike genealoogiahuvilised. Nendelt sain palju teada perekondlike sugulussidemete kohta läbi mitmete põlvkondade. Üllatus: kui erinevate sugujuurtega võib olla ühe küla rahvas!

Juttude, muistendite või ütluste puhul on lausa võimatu viidata konkreetsele autorile. Asi on selles, et ühte ja sama juttu rääkisid erinevad nõ teejuhid, kontaktisikud vaid pisikiste üksiknäanssidega, kuid kirja said nad pandud teatava üldistusega. Küll on aga luuletuste autoriks minu vanaisa Gustav Raudsepp, kelle kirjapandut ma siiski hoolikalt redigeerisin ja mõneti kohendasin. Sga see ei muutnud ei luuletuse sisu, rütmi, ega ka üldilmet.

Vasakul ingerisoomlane **Vihtori Hyyrönen**, kes elas Hänike külas Kannistiku talus, kuni küüditamiseni (1947. aastal). Tema perekonnalt kuulsin ja õppisin lapsena soome keelt.

Ja veel. Ehkki kasvasin varanooruses Hänike külas, siis pidanuks võru murdekeel olema mul sege ja lausa kodukeeleks. Aga nii see ei ole. Ma võin küll midagi kirja panna kohalikus Hänike murdes, kuid isegi Uma Lehe lugemisega on mul raskusi. Asi on selles, et Lustivere talus minu isa ema Kadri Kingu-Raudsepp oli pärit Paistu vallast ja kõneles kogu oma elu vaid mulgi murret. Selle omandas ka minu isa Richard Raudsepp oma emalt. Richardi isa oli aga oma juurtelt pärit Sangastest ja rääkis tartu murret. Minu ema oli sündinud ja kasvanud Antslas ja tema keel erines tublisti Kärgula mõisapiirkonna, hilem Sõmerpalu valla kohalikest keelest. Kui aga siia lisada veel tõik, et alates 1940ndate teisest poolest elas Hänike külas veel siia sõjajalust põgenenud ingerisoomlasi, siis minu nõ naabripoisi kodukeel oli hoopis soome keel. Nii need keeled ja murded segunesid ja lõpuks ja peale ikkagi koolis õpitud klassikaline eesti kirjakeel. Selles keeles ka minu poolt alljärgnev kirjutis.

Lõpetuseks. Käesolev kirjatükk ei pretenteeri nõ teaduslikule väljaandele, see on mõeldud igale koduloohuvilisele, kes on huvitatud ühe küla vaimuvarast ja lähiminevikust. Mõõnan, et see on väga ulatuslik teema ja väärrib monograafiaid.

Külajutud ja -muistendid

Karjasoo kaksikud

Kodutarõ leib see kõgõ magusamp.

Ütlus Hänike külast

Aastatuhandeid tagasi eraldas Karja järv praeguse Linnamäe ja Hänike küla põlde ja metsi. Nüüd asub samas kohas soo nimega Karjasoo. Vanarahvas teadis rääkida, et varakevadel lumemineku ajal kostis soosügavusest omapärast kõminat, nuukseid ja ohkeid, nii et hobused ei tahtnud sooäärseid teid sõita ja aina puristasid.

Karja järveisal olnud kaks imeilusat tütart, Virma ja Vikera. Kasvasid kaksikud vallatledes, kuni ühel päeval ilmusid mõlemale kosilased. Virma kosilane, Koiva vetevana vanim poeg tuli kaugelt Liivimaalt, Vikera oma aga lähedalt Võrumaalt – Vagula veteisa ainus poeg. Otsustati abielluda ning Virma ja Vikera kodunt lahkumise päev oli lähedal. Karja järvevana sai väga kurvaks. Kuna isa armastas oma tütreid nii väga, siis otsustas ta anda nendele kaasavaraks kõik, mis tal oli. Nii tehti järv pooleks, millest Läänepoolse osa sai Virma ning idapoolse osa Vikera. Järve läänepoolsed veed voolasid läbi Matu oja Mustajõkke ja sealt edasi Koivasse, idapoolsed veed aga läbi Pühajõe Vagulasse. Pärast seda jäi järv kuivaks ja selle asemele tekkis soo.

Praegu asub Karjasoo keskel veelahe, kus teineteisest vaid mõnekümne meetri kaugusel voolavad ojakesed eri suundades, üks läände, teine itta. Karja hall järvetaat läks aga suurest kurvastusest sügavasse järvepõhja ja elab seal tänini. Igal kevadel suurvee ajal valab ta oma nukruse häälekalt välja, nii et iga mööduja võib seda kuulda. Tal on küll väga kahju kadunud järvest, kuid tema süda tunneb rahulolu heateost. Karjavana soovid täituvad tihti. Siis naudib ta eriti sügiskuu öid, mil Virma kuulutab oma õnne ja laskub Põhjavalgusena üle Karjasoo, ning suvepäevi, mil Vikera valgustab eredate vikerkaarevärvidega kadunud järve. Nii jäävad kaksikud alati truuks oma heasüdamlikule taadile ja kodukohale.

Meela needus

Egäs vanakuri õila seest vällä lähä.

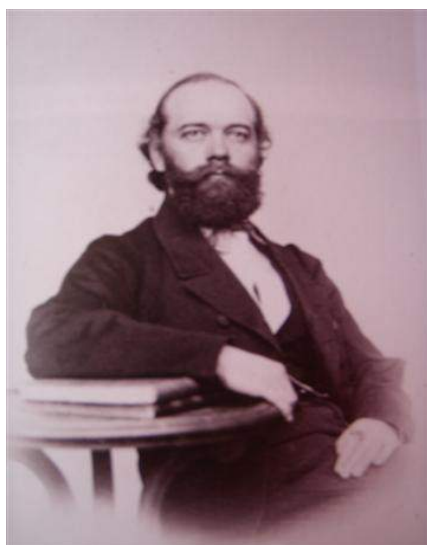
Ütlus Hänike külast

Ravitseja Meela elas erakuna inimestest mahajäetud Turna talu metsatuka hurtsikus Hänike külas. Ta teadis võlusõnu ja tundis taimede väge, mistõttu kõik abivajajad tulid oma ihuvaludega temalt abi saama. Ja kõik said abi ja kaasa hea sõna.

Oli ka Meelal kannatusi. Kord tormanud oma ratsul koos saatjaskonnaga Kärgula mõisnik tuhatnelja Kerreti jahimaadele. Tema teele jäänud ette, aokubu seljas, eideke Meela, kelle peale mõisnik olla väga vihastunud ning härra äianud piitsaga üle eidekese näo. Meela vaid lausunud: lööd küll mind, kuid armid-haavad saab sinu tütreke. Mõisniku vihahoog oli piiritu ja ta virutanud veelkord eidekesele. Õhtul koju jõudes oli mõisniku imestus piiritu, kui nägi tütrekese nägu armides, mille ta langes masendusse.

Hänike küla Turna taluase tänapäeval (2014)

Kärgula mõisnik von Sivers, keda tunti ägeda ja julma härrana.
(Võis olla seotud kõnesoleva jutuga).

Hiljem rääkis härra oma perele kõik, mis oli juhtunud. Seejärel püüti tütrekest ise ravida

kõiksugu salvidega, isegi pöörduti Urvaste kirikuõpetaja poole, kuid miski ei aidanud. Lõpuks aga tütreke võtnud ise jalgsi teekonna ette Kärgulast Hänikesse, et eidekeselt andestust paluda isa pahateo pärast ning saada ravi. Nii Meela võtnudki ürdivõi, kattis sellega lapse näo ja oh imet – armid kadusid jäägitult! Peale juhtunut härra aga muutus veelgi õelamaks, kinniseks, kuid vältis alatiseks eidekest ja Turna talu maid.

Helendav mündipeidik

*Võõra silm tuu rüüvli majja.
Ütlus Hänike külast.*

Kärgula mõisapiirkonna Hänike küla Tagametsa maadel asus 19.sajandi keskpaiku renditalu, mille omanikke tunti kui vargaid ja röövleid. Kohalikud vanemad inimesed teadsid rääkida, et varaste poolt oli kokku aetud kõiksugu vara, sealhulgas kuldesemeid, -raha, münte, mis on kaevatud, peidetud renditalu lähistelega maa alla.

Hänike küla Tagametsa maad
(praeguseks kadunud taluasemetega)

Kuulduste kohaselt olevat järjekordsel röövretkel saanud üks varastest surmavalt haavata ning teised ta kaaslased matsid surnu mündipeidiku juurde. Hiljem, so talude päriseksostmise ajal kihutas Kärgula mõisnik need vargad ja röövlid sealt minema ning renditalu liideti ühe väljaostetava taluga, millele sai tubli, töökas peremees.

Paljude aastate vältel on kohalikud inimesed, eriti naabrid, pimedatel sügisõhtudel näinud selle vana renditalu lähistel helendavat, liikuvat sinakat valgust. Arvatakse, et sel moel annab mündipeidik endast märku, aga ka sinna maetud röövel, kes pole saanud asu ja igatseb surnuaiale.

Vilbusoo veretöö

Suukollin eläs mõrtsuka heng.

Ütlus Hännike külast

Pärast Erastvere lahingut eraldus Rootsi väest väejooksikuid, eriti Kärgula mõisapiirkonnast, keda võitjad Vene sõdalased taga ajasid ja halastamatult tapsid. Juhtumeid mäletati aastaid, isegi Hännike külas ja seda seoses Vilbusooga.

Teati rääkida, et Vilbusoos otsisid varjupaika mõned Rootsi väejooksikud, kuid kelle venelased üles leidsid ja julmalt tapsid „nii et maharaiutud peadega laipadest verd purskas üles joana“. Juttude kohaselt praegugi võib soos leida pruunika veega allikaid, millest heinalised mitte kunagi ei joonud. Mõned heinalised olid isegi näinud allika põhjas tapetud Rootsi sõjameeste nägusid.

Teeviit Hännike-Sõmerpalu maanteel,
mis osutab Vilbusoo suunas

Vilbusoos asusid Hännike küla mitme talu heinamaad ja seal toimunud koletust veretööst rääkisid heinalised korduvalt veel 1930ndatel aastatel.

Luuletused

*Pallõ ja ikõ' pühä vii pääl, siis taivaesä kuuld parempilõ.
Ütlus Hänike külast*

Püha jõe palve

**Harjumäe võlvilt vette
põlvib üks paik nii püha;
koht kui altari ette
üllan ikka ja üha.**

**Sügishelide lembus -
süda palvele valla;
kirka kõrguse embus
üle jõe laskub alla.**

**Igatsus pilvisse viib:
ülestõus meis kindel!
Mäe kohal valge pilvetiib -
see mu kaitseingel.**

**Taamal Osula kalme -
kadu kõiki kord köidab.
Juba õhus on talve,
külm loojang seal loidab.**

**Meist maha jääb mure -
igavik sinitaevas.
Usk, lootus – ei sure,
ehkki hing veel vaevas.**

Pühajõgi Osula Harjumäel

Keretü

*Kurõmari mädäsuu pääl om kolli uma, lähät võtma,
võtt koll su indä. Ütlus Hänike külast*

**Ma olõ üts perätü
paganõma raba,
mul nimi sai Keretü,
Mustjõgi mu saba.**

**Sangast' visksi mu maha
ja Haanja haardsõ sülle;
kõik illus jäi muha taha,
kolli tiirlõsõ ülle.**

**Kos kisklõsõ kurja soe',
mõni mülkahe kattõ.
Tiitundja mättäst sai toe,
suu marjalisõ mattõ.**

**Ütskõrd ma tõuse siit mädäsuust,
vii üten kõik kaonu hinge.
Kaos Keretü kurjapuust,
aig tege uusi ringe.**

Mustjõgi lookleb läbi Kerreti soo

Osula Prassimäe kalmistu kellatorn

Kastepärlis mälestus

*Esä-imä surm jätt' vaeslatsõs, latsõ surm vii mutsu pääst.
Ütlus Hänike külast*

**Käes kastemärjas kimbuke,
kalli kaotusvalus suures,
taas õitekobar tilluke,
ema-isa haua juures.**

**Viiv jäin kase alla mõttis':
teid nii vara elu hülgas.
Elusaatus kõik meilt võttis -
ühendab vaid rist ja kungas.**

**Veel õues unelmis teid näen:
isa põllul, ema köögis -
täis tööd teil ikka kärmed käed;
töö lunastas kõik elulöögid.**

**Päike kuldab kaselatva,
imeilmsi läheb looja.
Õnnisõnad kalmu katvad -
elab igaviku Looja.**

Urvaste Püha Urbanuse kirik

Rahu helin

*Küll sulanõ peremehega kerikutiilt ka
kõrtsi essüse. Ütlus Hänike külast*

**Torn kaugelt kõrgusse kutsub,
samm raske tõnkab tõusutee.
Rahu helinas rind tuksub,
~ kirik kirkal Uhtjärve veel.**

**Orel õnnist ingli keeles,
tõusen tähtede taha siin.
Leerid, laulatus – kõik meeles,
~ pühitset' päeva kaasa siit viin.**

**Hämaras altari taga
mu mu kujutlus ülevüllas:
me Päästja lapsuke magab,
~ Ta uinund Maarja süles.**

**Pea pehmeisse pilvi paitun,
kaob kaugus kirikuteel.
Siis püha rahusse peitun,
~ kõik nii kirgas ja muretu meel.**

**Kalm künkal kolmainsust kuulab:
Issand me tee ja ülestõus.
Inimlaps Jumalas tõusta suudab:
- üks pühitsus meid ühendab.**

Ütlusi ja mõtteteri Hännike külast. Kohanimed

Ennekõike hinnati töökust, ausust ja tarkust:

*Tahad sulast sundida, anna iseendale piitsa;
Talutööd jätkub taadilegi, vaeva vana eani;
Tõde tammepuine, vale võsavitsake;
Pruuti pea tsõõri peal, naine võta talguliste hulgast;
Peremees läheb lauast esimesena, kuid põllult tuleb viimasena;
Kes hobust paitab, sel küünd pole laita;
Virkus vaese varandus, tarkus teetundja.*

Hoiatavaid ütlusi korrati sageli:

*Võõra silm toob vargad tallu;
Hoia lauta ja noorloomi võõra silma eest;
Viina võetud vihast tärkab tigidusepuu;
Kulutulel kooki ei küpseta
Tuul toob tühjajutu, pikne pahanduse, vaikne vihm viib mõlemad;
Ei rahe too rikkust, ega marutuul tulu, leplik ilm annab hea saagi.*

Omaval kohal olid humoorikad ja õpetlikud ütlused:

*Kavalus on tarkuse poolvend;
Kadedus kaeb kõõrdi, kurjus kulmu alt;
Kadedus ja kavalus on vanakurja õnnistus;
Salvevili talvesöök, metsamari muidu maius;
Tööst tunned tegijat, kaagutajast munejat kana.*

Mulkide tõgamist tuli sageli ette:

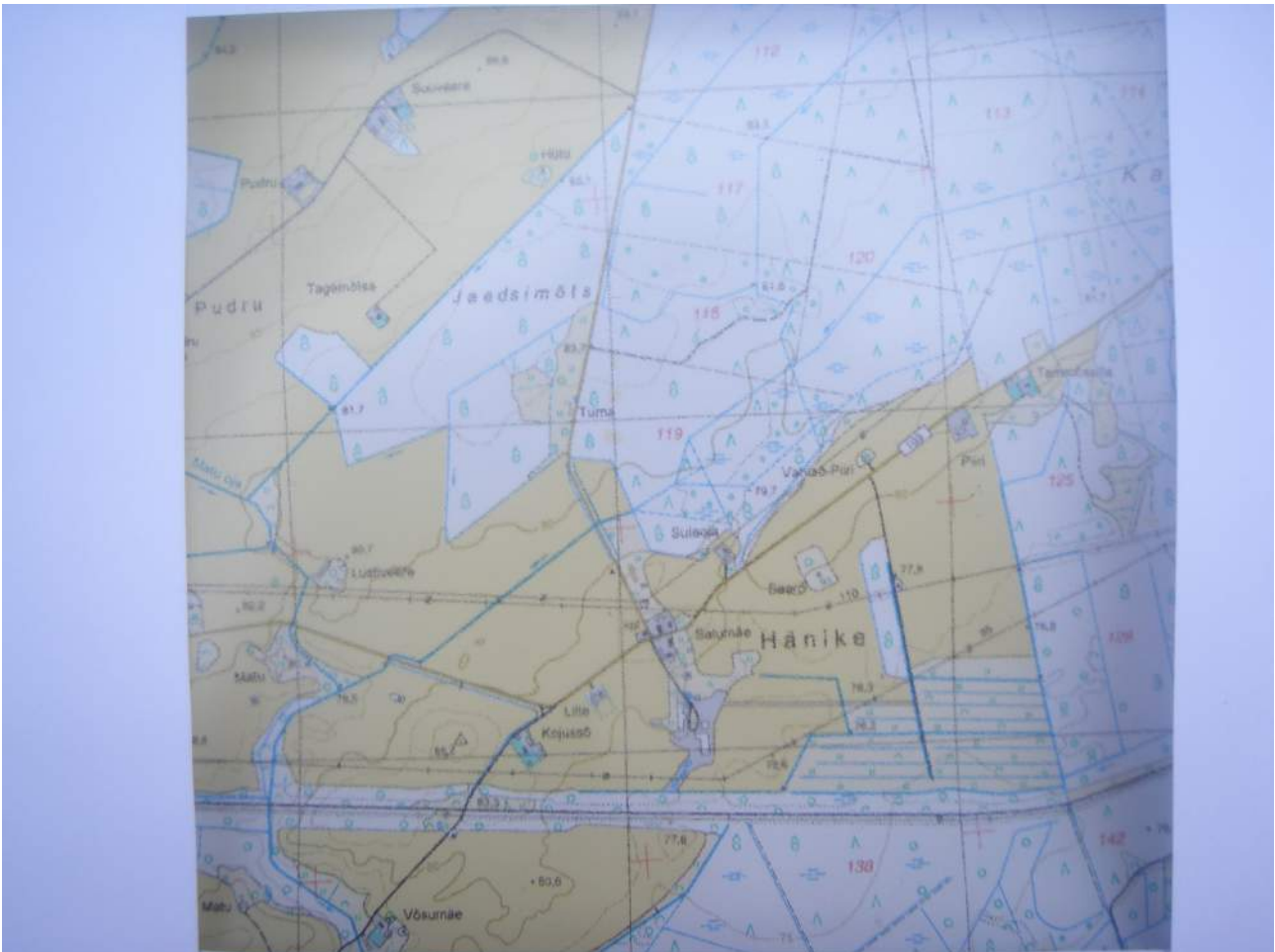
*Mulk maias mammonale, võrukene viinale;
Mulgil mammon, setukesel savikauss, võrukesel taluvõlg;
Mulgi ihnus kisub kogu kasu omakaissu;
Raha teeb targa rikkaks, rumala rumalamaks.*

Ütlustel on omapärane seos kohanimedega. Kui vaadata nüüdisaja Hännike küla kaarti, siis siit leiame nii olemasolevaid talusid, varemetes olevaid ja kadunud talude asukohti. Praegu püsielanikud on sees Hännike majades, Tammesillas, Piiril, Sooveres, Lillil, Kojastõs, Soovere kahes talus ning Tagametsa (Lustivere II) talus. Täiesti kadunud või põllumaaks muudetud on Tornimäe, Seemani, Hüti, Piisi, Kannistiku (Haaviku) ja Uus-Piiri talukohad. Varemetes on Pudru, Lustivere, Saare, Uus-Piiri ja Võsumäe talud. Küll aga oli 1930ndate aastate lõpus Hännike külas 26 talu ligikaudu 30 leibkonnaga.

Nüüd mõni rida talude ja teistest kohtanimedest. Kõigepealt Hännike küla lõikas pooleks Jaadsi (Jäädsi, Jäätsi) mets, kusjuures nn Tagametsa talud ja maad jäid Hännike poolt vaadatuna loodekaarde, so talud alates Pudrult, Sooverest kuni Piisini. Jäätsi nimi tuli ühe

renditalu elaniku Jääsi perenimest ning renditalu ise asus hilisema Lustivere talu maadel.

Võsumäe talu nimi on suhteliselt läbipaistev, sest talu rajati tõepoolest võsastunud kõrgendikule, so Kärgula mõisalt väljaostetava taluna. Kojastõ on tuletaud selle omaniku perenimest, kes oli lätlane (Kojaze), Lilli aga omaniku tütre eesnimest. Tornimäe talu nimi on seotud kõrgendikuga, kus asus vaatlustorn ja seda juba ammustest aegadest.

Hänike nüüdiaja kaart

Lustivere on omamoodi toretsev tehisnimi, mis pandi talule 1890ndate lõpuaastatel, mil see Kärgula mõisa poolt kinnitati ostutaluks. Pudru talu nimi sisaldab omajagu huumorit, sest nii iseloomustati seal elanud peremeest. Nii räägiti, kuid see võis ka mitte nii olla, sest samakõlalisi nimesid (Puttro, Putro) on, näiteks, ka Ingerimaal. Soovere talud asuvad Karjasoo ääres ning Kannistiku metsistunud aladel. Turna talu asub justkui soostunud ala turjal, millest võis ka nimi tuleneda. Raskem on lahti mõtestada Piisi nime, mõnedel andmetel võis see tähendada isegi mingit vanaaegset eestlaste toitu või toiduainet?

Eelöeldus on palju oletusi, kuid edaspidine uurimistöö on seotud tõsiste raskustega, sest talude ja sealsete inimeste kadumisega kaotab probleem üha enam oma aktuaalsuse.

Juured Hännike külas

Küla koduloos erilise koha omandab kool, millest harilikult räägitakse põhjalikumalt. On ju kool iga noore vaimses arengus esikohal.

Hännike küla lapsed õppisid enne Kurenurme kooli avamist (1931) põhiliselt Kärgula koolis, mis asus Sulbi alevikus. Seejärel olid nad seotud ennekõike vaid Kurenurme kooliga. Pildil Kurenurme kooli 3nda klassi õpilased 1950ndate algul, kus kolmandiku moodustavad Hännike küla lapsed (Asta ja Helju Rauba, Meelis Ideon, Avo Toom, Vambola Raudsepp jt).

Bibliograaf Meelis Ideon (pildil keskel)

Meelis Ideon kasvas Hännike küla Soovere talus, õppis Kurenurme põhikoolis ja lõpetas selle 1956ndal aastal. Pärast Võru Keskkooli lõpetamist õppis ja lõpetas Tallinna Tehnikaülikooli keemiainsenerina. Elu aga tegi pöörde ja edaspidi ta töötas TTÜ Raamatukogus erinevatel ametikohtadel, sh direktorina. Meelise vend Endel Ideon õppis Põllumajandusülikoolis agronoomiks ja töötas palju aastaid Hiiumaal põllumajandusjuhina.

TTÜ lõpetas veel **Asta Rauba** ja **Vambola Raudsepp**, **Avo Toom** õppis meremeheks ning töötas oma alal aastaid.

Maailmameinega jalgpallur Mart Poomi vanaema on pärit Hänike küla Pudru talust

Hänike juurtega on teisigi tuntuid inimesi. Pudru talus on maailmameinega jalgpalluri **Mart Poomi** vanaema sündinud ja kasvanud ning Mardi isa Avo veetnud siin mitmed suvepuhkused.

Hänike küla noored 1950ndate algul

Juuresolevalt pildilt jäi Hänike küla põliselanikuks vaid Soovere talust pärit Õie Leok (vasakult esimene), teised lahkusid kõik siit erinevatel aegadel. Küll aga on nende lastest ja lastelastest sirgunud mitmeid haritud ja tuntuid inimesi nii Eestis, kui ka välismaal. Kõik see väärrib lahtimõtestamist ja kirjapanemist.

Kirjandus ja muud allikad

1. Aadu Must. Eestlaste perekonnaloos allikad. Tartu, Kleio, 2000, 344 lk.
2. Hänike. ENE. Tallinn, 1971, lk 93.
3. Eesti kirikud. Tänapäev, 2001, 214 lk.
4. Eesti sood. Koostanud Uno Valk. Valgus, 1988, 343 lk.
5. Professor Evald Maltene. Koostanud Osula Põhikooli kodu-uurimisring. Energeetikamuuseumi väljaanne, 1997, 44 lk.
6. Valdo Valper. Metsast leitud kirik, Urvaste kohapärimus, Eesti Kirjandusmuuseumi Teaduskirjastus, Tartu, 2010, 249 lk.
7. Vambola Raudsepp. Otsingute aastad: sündmused, meenutused ja mõtted. Külim, 2013, 80 lk.
8. Vambola Raudsepp. 375 aastat Hänike esmamainimisest. Lõunaleht 22.11.2012.
9. Vambola Raudsepa isiklik fotoarhiiv.
10. Võrumaa mõisad. Koostanud Valdo Praust. Tänapäev, 2012, 320 lk.